

Ztrácej dál a víc, nesnaž se nalézt
místa, jména a kde byl vlastně cíl
tvých cest. Nic z toho nebude neštěstí.

(Elizabeth Bishop, Umění ztrácet)

KAPITOLA PRVNÍ

Království

I v mraku
trocha tuše
našeptává kolouškům

I

Za sedmero* horami a sedmero údolími září silné světlo. Vytváří mlžné obrysy. Nezdá se, že by tato krajina byla neprůchodná. Vydáváme se na cestu. Bez pěšiny,** bez mačety. Jen ruce a nohy, silná vůle*** a schopnost pohybu. Je dobré překonat velkou řeku (viz obr. I). Je nad ránem, svítá.

výjev první – Intuice, Myšlenka, Zrak, Touha, Vůle

INTUICE: Vydejme se na cestu. Cítím, že se nestane nic zlého.****

MYŠLENKA: Měli bychom přinést nějaké dary. Ti lidé žijí daleko od města a je to slušností. Ke všemu přicházíme neohlášení. Sice tito lidé jsou zvyklí na nezvané návštěvníky... a třeba již vědí, že k nim míříme. Někteří lidé stále mají skryté telepatické schopnosti.***** Občas se snažím je v sobě probouzet. Představuji si, jak má myšlenka putuje, jak proráží stěny domů a ztrácí se mezi jinými myšlenkami. Snažím se jí povzbuzovat, udržet jí při životě. Buď je slabá, nebo můj tichý posel neklepe na ty správné dveře. Ale občas sním o věcech, které se časem vyplní.

TOUHA: Přála bych si spatřit kolibříka, prý je to symbol uvítání pralesa.*****

ZRAK: Ha, vidím již prales, ale jen krávy a velký kopec, který nás vítá. *(Když vyjdou na vrchol, zastaví se a hledí do krajiny. Viz obr. II.)*

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa
Pestrobarevný obraz chaosu bolesti a kosmického jasu,
Bez času, bez řádu.
(První hmota), nevinost a všemožnost

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa
Pestrobarevný obraz chaosu bolesti a kosmického jasu,

Bez času, bez řádu.
(První hmota), nevinost a všemožnost

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa
Pestrobarevný obraz chaosu bolesti a kosmického jasu,
Bez času, bez řádu.
(První hmota), nevinost a všemožnost

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa
Pestrobarevný obraz chaosu bolesti a kosmického jasu,

Bez času, bez řádu.
(První hmota), nevinost a všemožnost

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa
Pestrobarevný obraz chaosu bolesti a kosmického jasu,

Peru se vynořilo z džungle jako obraz nového světa
Pestrobarevný obraz chaosu bolesti a kosmického jasu,
Bez času, bez řádu.
(První hmota), nevinost a všemožnost

symbol indiána:

Kolibřík je symbolem uvítání.

KAPITOLA DRUHÁ

Jing a Jang na výletě

Za okny tma
připravuji ranní čaj
ani lišák
ani kojot
leopardí kožich mě zahřeje

II

Již došli na místo. Přivítali se s přáteli, kteří pro ně připravili léčivou koupel a oni se teď omývají. On a ona stojí k sobě zády. Jemně osvětlený proud* stéká na jejich těla.

výjev druhý – Radost, Smutek, Odvaha, Strach, Vzpomínka

RADOST: Co je ti? Cítím, jak se třeseš.

SMUTEK: Chlad z našeho odloučení mnou zatřásl. Pocítil jsem smutek... Nikdy se nespátříme a přece bez sebe nemůžeme žít.

RADOST: Což není dost vědomí, že jsme stvořeni jeden z druhého?

SMUTEK: Mám touhu tě obejmout a více tě nepustit. Prostoupit tebou, cítit radost ve svých dlaních. Jsme jako noc a den,** toužící,*** a sami sebe zničující. Skutečnost a sen, kteří se jen dotknou a již se ztrácí.

(Ona se k němu otáčí.)

ODVAHA: Skoncuje tedy s námi a staňme se láskou.****

STRACH: Bojím se, že tě ztratím. To není v našich silách.

ODVAHA: Bojíš se o sebe?

VZPOMÍNKA: Cesty, na kterých Přítel hledá svého Miláčka, jsou dlouhé a nebezpečné, obydlené úvahami, vzdechy a slzami a osvětlené láskou.
(Ramón Lull, Kniha o Příteli a Miláčku, Malvern 2004, str. 9, verš 2.)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

Hraje jen pasáže, kde se nemluví. Právě v těchto chvílích se člověk může otevřít a vyčkat příhodné chvíle. (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

Prostřednictvím „zmizení“ oči, aby se mohly otevřít a vyčkat příhodné chvíle.“ (Neznám autora, 1990)

„nejstarší krajiny vesmíru“, je

(viz obr. VII).

mé dětství, babička

S
A
X

* * *
já s údivem vidím, jak se navracím.“
(

KAPITOLA TŘETÍ

Babička divočina

Luna za lunou
s lodí odplouvá
všichni jsme
hladoví

III

Před dlouhou nocí je třeba si odpočinout, ještě leží, stále sní. Když se probudí, vzpomínají na obrazy ve snu vzniklé.* Pomalu se stmívá, na nebi putuje stále výš úplněk.

*výjev třetí – Vzpomínka, Myšlenka, Představa, Svědomí,
Jasnosti, Strach*

VZPOMÍNKA: Co jen to bylo? To není možné, jako by se mi přišla představit. Někdo mi ji ukazoval. Přinášel ji ve svých dlaních. Co to o ní říkal? Opravdu mi ji představoval, jako by mě s ní chtěl seznámit. Byla obrovská. Ouuuu. Tak obrovská. Vždyť ji nemohl udržet, takové klubko. Říkal, ať si všímám její kůže? Ó, ano. Pak jsem to uviděla. Měla žluto-červené obrazce po sobě rámované v černých obrysech. Jako by to bylo právě tady. Tady před touto malokou. (*Viz obr. IX.*) Tady na té trávě, pod tímto stromem. (*Na chvíli se zasní a snaží se vybavit znovu její kůži. Viz obr. X.*)

MYŠLENKA: Tak se mi ukázala. Říkali, že se zjevuje. HmMMM. Ana-konda. (*Zasněně.*) Počkat, jak se jí jen říká. HmMMM. Jej, jo: boa. Boa, to je jak ten límec z ptačích pírek. To je dobré, ten si také dáváme kolem krku. To je francouzské slovo, myslím. Boa. Kde je kořen toho slova? b o a... (*Hláskuje.*)

PŘEDSTAVA: Jsem taková hadí paní, ona se mi obtáčí kolem krku, pomaličku... Svírá mě celou, ale jen jemně.

VZPOMÍNKA: To je divné. Z toho malého hada jsem měla strach.

PŘEDSTAVA: Áaaaaaaa, co to bylo. Otevřela na mě svojí tlamu, jako by mě chtěla sežrat. Zastrahuje mě?

SVĚDOMÍ: Co je to za představy, co tvá mysl vytváří?*** Přišla nás přivítat a tvá mysl je tak divoká, zkoť ji!*** Ona čte naše myšlenky. Vše slyší, všude vidí. Toto je její království.

PŘEDSTAVA: Najednou sobě hledíme do očí. Jako by se v nich odrážel celý vesmír. Stojí přede mnou, klidná a bystrá.

JASNOSTI: Hleď v ní!

STRACH: Bojím se, že přijdou tygři. Z ničeho nic najednou se zjeví. K nepoznání, proměním se v jejich kořist. Říká se, že ona je duchem pralesa. Přivolá je. Ví, kde žijí.

JASNOSTI: Jsi strach, copak se nepoznáváš? Tygři jsou jen v našich hlavách. Soustřeď se, již se setmělo!

že vše co bylo ve snu, je to
Rozpomináme se na moment
než jsme šli
spát. Jsme to stále my,
„Nepamatujeme si příběhy, pokud si
na něco vzpomínáme, pak na útržky, na fragmenty. Jsou to čisté kvality (pocity), z
kterých se rekonstruuje vždy jiný příběh. Co je v paměti, je kvalita události, nikoli
událost sama.“

„... kde jsme snili. A...“

Zapomínáme na člověka, kterému jsme sníme. Řekne-li mi, že tento příběh byl můj sen z předchozí noci. Zdá se, že tento příběh byl můj sen z předchozí noci.

„...“

„...“

„... prostě je...“

„...“

„... V našem jazyce...“

„...“

„Aha, ...“

„Teď to víš.“

„...“

„...“

„...“

„... Ale přeci...“

„...“

„...“

„...“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Něco tak jemného jako...

Bílý papír
s jemným vlasem
roztoužené moje ruce

IV

Všichni se usadili na svá místa. Klidně za zavřenýma očima hledají otázky ve svém srdci.* Měsíc jemně vykresluje obrysy místa. Uvnitř tma připravuje tmu pro zářivý tanec.**

výjev čtvrtý – Důvěra, Vděk, Myšlenka

DŮVĚRA: Ano, poprvé.

VDĚK: Děkuji.***

MYŠLENKA: Jaká síla se skrývá ve tvé chuti, která nikdy již nebude zapomenuta. Připomínáš mi lékořici, i to slovo jakoby ti bylo podobné. Lék oře naše pole. Je to hořké slovo. Ty jsi hořká a mocný lék v sobě nosíš.

DŮVĚRA: Prostup mnou.****

Křesťanství je náboženství, které se vyznačuje svou jedinečností a svou schopností přizpůsobit se různým kulturám a lidem. Jeho základem je láska k Bohu a k bližnímu. Každý člověk má právo na svobodu víry a svědomí. Tato svoboda je nezbytnou podmínkou pro harmonický a mírumilovný život ve společnosti.

Darem bychom měli být schopni se navzájem podporovat a vzájemně se láskavě ohlížet. Každý z nás má svou roli v životě a společně můžeme vytvořit lepší svět. Důležitou součástí této role je schopnost se oprostit od svých osobních zájmů a stát se služebníkem ostatních. Takto můžeme přispět k obecnému blahu a k dosažení míru a spravedlnosti.

Je důležité si uvědomit, že lidské společenství není jen skupinou lidí, kteří žijí vedle sebe. Je to komunita, ve které každý z nás má právo být slyšen a respektován. Vzájemnost je klíčem k tomu, aby tato komunita byla harmonická a šťastná. Každý z nás má odpovědnost za své chování a za to, jakým příkladem se stává ostatním.

Je důležité si uvědomit, že lidské společenství není jen skupinou lidí, kteří žijí vedle sebe. Je to komunita, ve které každý z nás má právo být slyšen a respektován.

Je důležité si uvědomit, že lidské společenství není jen skupinou lidí, kteří žijí vedle sebe. Je to komunita, ve které každý z nás má právo být slyšen a respektován. Každý z nás má svou roli v životě a společně můžeme vytvořit lepší svět. Důležitou součástí této role je schopnost se oprostit od svých osobních zájmů a stát se služebníkem ostatních. Takto můžeme přispět k obecnému blahu a k dosažení míru a spravedlnosti. Je důležité si uvědomit, že lidské společenství není jen skupinou lidí, kteří žijí vedle sebe. Je to komunita, ve které každý z nás má právo být slyšen a respektován. Každý z nás má svou roli v životě a společně můžeme vytvořit lepší svět.

Je důležité si uvědomit, že lidské společenství není jen skupinou lidí, kteří žijí vedle sebe. Je to komunita, ve které každý z nás má právo být slyšen a respektován. Každý z nás má svou roli v životě a společně můžeme vytvořit lepší svět. Důležitou součástí této role je schopnost se oprostit od svých osobních zájmů a stát se služebníkem ostatních. Takto můžeme přispět k obecnému blahu a k dosažení míru a spravedlnosti. Je důležité si uvědomit, že lidské společenství není jen skupinou lidí, kteří žijí vedle sebe. Je to komunita, ve které každý z nás má právo být slyšen a respektován. Každý z nás má svou roli v životě a společně můžeme vytvořit lepší svět.

KAPITOLA PÁTÁ

Tygr a vráska

Otevřeš svou dlaň
jako oko
diví se prázdnotě

V

Sedí vzpřímeně se zavřenýma očima, zády k nám, čelem ke svým vizím.* Jeho celé tělo jemně vibruje s rodícími se zvuky pralesa. Zhluboka dýchá.** Nechává v sobě rezonovat vnitřní zpěvy, které se toulají oktávami. Nerozumí slovům, nechytá je, žádný dialog se v něm netvoří. Jeho ruka mluví svými gesty, je inspirována linií písně,*** jediného času, který tu zbyl.

výjev pátý – on, linka, zvuky pralesa (instalace)

Č. Chtěla jsem tu sesbírat zvuky Naplesa, a

Chtěla jsem tu sesbírat zvuky Naplesa, a
improvizovat, tančit, jako
hudebník ve své kompozici
touha nebo smutek. Je

vnitřní prostor, V tuto chvíli poznáváte, že
V tuto chvíli poznáváte, že

Č. Výdech. Nádech, Dýchala jsem zhluboka a
Dech přichází, když údiv odchází.

nevím, kde konče. neboť trvá. Je

nikdy zcela neustal.“ (K)

Dvě čáry. jemné gesto, ž

Výdech.....

vyčkávat h

Čára je kmen

neviditelných průvodních čar

fragmenty, které se umísťují v nějakém smyslu známé věci...“ (M)

vidění je neustálý tok obrazů, tmy, světla, záblesků, stínů, barev.
Podněcuje je ke spolupráci. Vybízí

protkán linkou, příběhem čáry, ornament je

šaman výšivka.

v jejich každodenním životě. Na

KAPITOLA ŠESTÁ

Neviditelný zahradník

Krátký tah
bylo to tak
zakřivený strom
tu stojí

VI

Uvnitř je tma, jen jemné obrysy naznačují siluety. Když otvírá své oči, svět se také tady stává světélkujícím palácem.* Jeho pohled hladce přejíždí sem a tam. Snaží se na něco zaměřit. Něco uvnitř něho mu šeptá.

výjev šestý – Intuice, Myšlenka

INTUICE: Vstaň a běž ven.** (*Uposlechne a vstává, jeho pohyby jsou váhavé, cítí zvláštní slabost ve svém těle, pomalu vychází a rozhlíží se kolem sebe, zadívá se na nebe, vše je jemně osvětleno zářícím měsícem.*)

MYŠLENKA: Je mi lépe. Tady se dá dýchat. Tolik prostoru a já jsem v něm. Tady. Malá tečka. To nebe, jako by bylo mnohem hlubší. Tak hluboké. A ty hvězdy jsou tak plastické, kolem každé nekonečný vesmír. Znají vůbec oni souhvězdí?*** (*Zas se začíná ozývat jemný zpěv, druží se se zvuky okolí. Nachází pohledem měsíc a najednou s ním začne v rytmu písničky pohybovat...*)

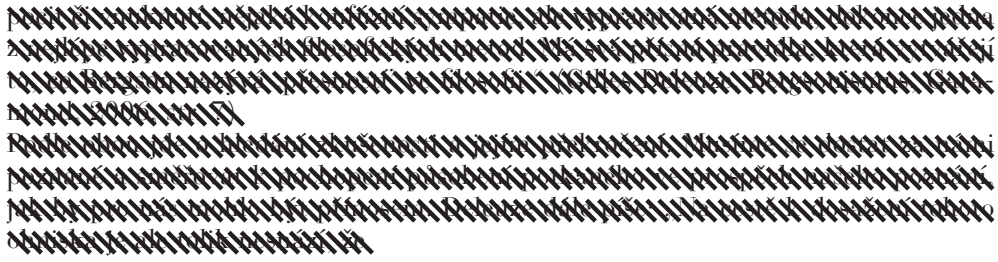
[Illegible text block 1]

[Illegible text block 2]

[Illegible text block 3]

[Illegible text block 4]

[Illegible text block 5]

KAPITOLA SEDMÁ

La fe

Poněkud trochu
zdali ještě
vnitřní aby
bezpečí

VII

Venku se již rozednívá, jemně žlutý opar zahaluje krajinu nad řekou.
Uvnitř je stále šero. Někdo odešel, jiní spí. Ony dvě si ještě povídají.

výjev sedmý – Představa, Jasnosti

PŘEDSTAVA: Kde jsi?

JASNOSTI: Kde bych byla? Jsem začátkem i koncem.

(Potom obě odcházejí k řece.)

